

Chyba

Senzor zapípal a průhledné dveře se jí s mechanickým hukotem zavřely před nosem. Alma je pozorovala s přihlouplým výrazem, jak tomu bývá, když člověka něco zaskočí. Natáhla ruku a znovu přiblížila náramkový počítač k načervenalému oku senzoru, ale nedělo se nic. To není možné, řekla si. Proč se to musí stát zrovna mně?

„Promiňte, ale blokuje vstup,“ ozval se za ní mužský hlas.

Alma se otočila. Byl to typický manažer. Dobře stavěný chlapík v elegantním obleku. Moc se od ní nelišil.

„Asi nějaká chyba,“ vysvětlila a nervózně se usmála, zatímco se u přístroje dál pokoušela o identifikaci.

„Pokud nemáte povolení, uvolněte cestu,“ naléhal manažer.

„Já ale povolení mám! Říkám vám, že jde o nějakou chybu!“ zaječela Alma.

Hned si ale uvědomila, že to přehnal. Muž i všichni ostatní z krátké fronty, která se za ním mezitím utvořila, se na ni mlčky vyčítavě dívali. Zahanbeně ustoupila stranou.

„Tak dobře, prosím. Ale opakuji, že jde o nějaký omyl...“

Podle všeho všem bylo jedno, co říká. Ostatně ani jí nikdy moc nezáleželo na lidech, kteří se do Sektoru jedna nemohli dostat. Vlastně pokaždé, když se před někým zavřely dveře, pociťovala sice mírnou lítost, zároveň ji však nevýslovně uspokojovalo, že ona patří k vyvoleným, kteří mohou bez problému vstoupit.

Ted' to ale byla ona, komu byl vstup zamítnut.

Zadala do počítače kód pro zvláštní případy napsaný na dveřích. Program se ihned spustil a Alma nahlas odpovídala na otázky. Ano, vstup mi byl zamítnut. Ano, bydlím v Sektoru jedna. Ano, mám trvalé povolení a je platné. Přístroj zabzučel, neutrální počítačový hlas hned nato oznámil: „Neplatná identifikace, povolení nebylo vydáno, vstup zamítnut. Děkujeme a přeje hezký den.“ Alma s otevřenou pusou upřeně zírala na malou obrazovku, i přesto, že program byl již ukončen. Cestující dále plynule procházeli kolem ní. Celý proces byl velmi jednoduchý. Bylo třeba vystoupit z rychlovlaku, pěšky projít některými z mnoha prosklených dveří a opět nastoupit do vlaku, který jel na druhou stranu. Šlo o dvouminutovou vzdálenost, kterou už absolvovala aspoň tisíckrát. Alma si připadala spíš ponížená než znepokojená. Cítila, jak se jí hrud' zaplavuje vztekem, který jako šířající kyselina stoupá hrdlem. Dlouhými kroky vyrazila zpět do prosklené chodby, tentokrát však zamířila opačným směrem než ostatní pasažéři, jejichž zvědavé pohledy ji hluboce zraňovaly. Jakmile se dostala mimo zónu dveří, znovu si stoupla před počítač. Nastavila holografický

režim a zažádala o osobní rozhovor. Ve vzduchu se před ní zhmotnila hlava a torzo mladého muže.

„Generální archiv. Jak vám mohu pomoci?“

Ve skutečnosti zas tak mladý určitě nebyl. Podstoupil standardní plastickou operaci, díky které se jeho obličej více či méně podobal několika stovkám tisíc lidí. Almě byl nesympatický od první chvíle, co se na něj podívala, snažila se však své rozladění přemoci a co neklidněji mu vysvětlila svůj problém. Profese energetické inženýrky obnáší časté služební cesty do nejznečištěnějších sektorů v zemi, vysvětlovala. Právě se, například, vrací ze Sektoru čtyři. Její práce spadá do kategorie „zvláštního zájmu“ a „nejvyššího stupně zdravotního rizika pro zdraví, dodala hrdě. Raději ale pomlčela o tom, že za odměnu dostává vysoký plat, takže si bez sebemenšího problému může dovolit platit za čistý vzduch v Sektoru jedna. Spousta obyvatel, možná že i tento natvrdlý zaměstnanec s umělým obličejem, musí bydlet v znečištěných zónách, protože nemají na to, aby dávali peníze za čistý vzduch. Ona by však zvládla i trojnásobek, aniž by to zaznamenala. Zaměstnanec archivu její vysvětlování zrudně poslouchal, ačkoli absence výrazu v jeho mdlé tváři byla patrně důsledkem levné plastické operace. Poté začal pracovat s něčím, co ale nebylo vidět, protože se mu ruce rozplývaly v prázdnotě.

Alma zavřela oči a prsty si lehce promnula víčka. Opět ji rozbolela hlava. Palčivá bolest vystřelovala za ze středu lebky až ke kořeni nosu. Bolest se objevila před týdnem a od té doby jen sílila. Objednala se k lékaři, kam se měla před třemi dny dostavit, jenže práce v Sektoru čtyři se zkomplikovala, takže se rozhodla zůstat přesčas a objednaný termín zrušit. Teď toho však litovala. Z toho šíleného znečištění se jí ještě přitížilo. Měla typické příznaky migrény. Bolest byla čím dál větší, navíc se jí začaly dělat mžitky před očima. Právě teď, když mluvila se zaměstnancem, se jí skutečnost zmenšila v jakýsi druh obdélníkové obrazovky, jako by vše sledovala v hledáčku.

„Omlouvám se, že jste musela čekat,“ řekl muž a zvedl k ní svou bezvýraznou tvář.

Almou projel záchvěv neklidu. Narovnála se a na okamžik na bolest hlavy zapomněla.

„Vaše totožnost nebyla prokázána, vaše údaje nejsou v evidenci. Nemáte žádné povolení, protože vaše identita neexistuje.“

„Prosím?“

„Podle údajů, které jste mi nahlásila, neexistujete.“

„Ale... To není možné! To je omyl!“

„Vyloučeno. Vyzkoušel jsem v rámci identifikace všechny ověřovací možnosti.“

Před lety vznikl složitý bezpečnostní systém, ukládající údaje do tří nezávislých okruhů, aby se tak v kompletně informatizovaném světě předešlo sebemenší chybičce, která by mohla způsobit chaos. Systém byl považován za bezchybný. Almě se sevřelo hrdlo, jako by pocítila stisk ledové ruky.

„A...ale...Jak je to možné? Co se děje? Co teď mám dělat?“

„Můžete požádat o poslední možnost ověření v Centrální evidenci archívu, ale řeknou vám to samé. Systém se zatím ani jednou nespletl. Vy nám určitě dáváte chybné údaje. Možná nás chcete obelhat. Upozorňuji vás, že v souladu s předpisy stanovenými pro tyto případy, jsem upozornil bezpečnostní službu. Děkuji a přeji hezký den.“

Holografie se okamžitě rozplynula. Alma cítila pulzující bolest, která se šířila a zezadu ji tlačila do očí. Návaly krve na sítnici jako by přerušovaně zbarvovaly její vidění a dávaly mu rudý nádech. Cítila, že je nemocná, cítila se příšerně, tak hrozně, jako ještě nikdy v životě. Smůla byla už jen to, že se její nevolnost zhoršovala zrovna, když se ocitla v této absurdní a tísnivé situaci.

Musí někoho poprosit o pomoc. Musí mluvit s někým známým. V záchvatu čirého žalu ji bodlo u srdce. Před pěti lety by přesně věděla, na koho se obrátit. Před pěti lety ještě žil Jarque, její partner. On by věděl, co dělat. Přišel by ji zachránit. Dělal by si starosti, že nepřišla. Teď už na ni nikdo nečeká. Sourozence neměla a rodiče jí zemřeli. Soukromě podnikla, její klienti se často měnili. Neměla ani příliš blízké přátelé. Znovu na ni dolehl zármutek z Jarqueovy smrti. Natolik ji to sužovalo, až byla skoro vděčná, že se může soustředit na prudkou bolest hlavy.

Rozhodla se zavolat Martínovi. Nepatřil sice k jejím nejstarším přátelům, ale určitě byl nejhodnější. Sotva navázala spojení, počítač se vypnul - holografie vyčerpala celou baterii. Alma se vyděšeně rozběhla k nejbližšímu dobíjecímu sloupu. V rozbolavělé části mozku cítila údery vlastních kroků. Stalo se však přesně to, čeho se obávala. Sloup ji nerozpoznal. Neměla kredit. Neměla peníze. Nemohla si dobít počítač. Nemohla dělat vůbec nic. Pomyslela si: „Je to noční můra. Spím? Blouzním? Je to všechno jen přelud?“ V ústech měla kovovou pachut'. Opřela se o stěnu, protože se jí začaly podlamovat nohy. Ztýranou hlavu zabořila do dlaní. Musí najít nějaké řešení, ale mozek jako by se jí rozpouštěl.

O dvě stě metrů dál dlouhá řada dveří čelila náporu nepřetržitého provozu, zatímco vlaky pravidelně přijížděly a odjížděly. Prosklené kontrolní stanoviště budilo klamný dojem, že je lze snadno zdolat. Ve skutečnosti to však byla neprostupná stěna. „Přemýšlej,“ řekla si Alma zoufale. „Přemýšlej, jak se odsud dostat!“ Náhle se jí v otupělé hlavě zrodila myšlenka a jako jedovatý červ si razila cestu. A co když je to všechno připravené? A co když jde o spiknutí proti ní? Alma chtěla podat hodně negativní zprávu o chemickém závodě, který právě navštívila v Sektoru čtyři. A co když se jí někdo snaží umlčet? Vyděšením a vyčerpáním zasténala. „Mysli, Almo, mysli.“ Věděla, že existují pašeráci, kteří nepovolaným osobám pomáhají projít dveřmi. Ale kde je najít?

Migréna jí drtila spánky. Zvracela. Bylo jí pak ještě hůř. Znepokojená Alma se vrávoravě vydala na toaletu, aby se opláchlá, jenže najednou se objevili dva vztekli agenti z bezpečnostní služby a chytli ji za paži.

„Musíte jít s námi.“

„Cože?“

„Nemáte povolení. Nesmíte stát u dveří.“

Pocity nevěřícího, pokoření i vzteku byly zpátky. Alma se snažila vyprostit ze sevření, ale oni ji neuvěřitelně snadno znehybnili. Působili jí bolest, jim to však podle všeho vůbec nevadilo. „Klesla jsem na žebříčku o stupeň níž,“ uvědomila si zaskočeně. „Jsem teď osoba bez totožnosti, klidně se mnou můžou špatně zacházet.“ Přesně v tom okamžiku počítač ohlašoval příchozí hovor. Naštěstí bylo možné přijímat hovory i s téměř vybitou baterií.

„Almo? Tady je doktorka Rodererová. Volám vám ohledně termínu, který jste zrušila. Kdy se na vás budu moct podívat? Měla byste přijít co nejdříve.“

Její doktorka! Někdo, kdo ji zná. Někdo, kdo zná její totožnost. Alma se rozplakala.

„Vidíte to? Já existuji“ vyhrkla vítězně na ty dvě gorily.

Doktorka Rodererová vyřešila celou situaci obdivuhodně rychle. O půl hodiny později, po rychlém převozu helijetem, Alma vstupovala do známé nemocnice v Sektoru jedna. Oba bezpečnostní pracovníci, kteří teď byli úslužní a krotčí, jí pomáhali v chůzi, protože se sotva udržela na nohou. Údery tepavé bolesti v pravidelných intervalech dopadaly na mozek, jako by jí v hlavě pulsovalo srdce obalené žiletkami. Posadili ji na vozík. Projížděli dlouhými nemocničními chodbami. Překvapeně a s určitým znepokojením si všimla, že ji nevezou směrem k ambulantním ordinacím, ale že sestupují na nějaké odlehlé místo v podzemí. Její neklid se vystupňoval, když prošli dveřmi, na kterých bylo napsáno: Oddělení pro androidy. Sotva zjistila, že se ocitla v podivném boxu, který byl zvláštní kombinací chirurgického sálu a dílny, propadla panice. Všude kolem byla leštěná ocel a plno zářivých světel.

„Ne, ne, tady to není, tohle je omyl, kde je doktorka Rodererová? Já nejsem android,“ zasténala úzkostně, když ji ty dvě gorily s překvapivou obratností zvedaly z vozíku a přivazovaly ke kovovému stolu.

Spatřila nad sebou známou tvář lékařky ozářenou oslepujícím světlem z reflektoru.

“Jen klid, Almo, nebude to dlouho trvat.“

Do žil jí napíchli jehly a zapojili hadičky. Nemohla mluvit, najednou všechno viděla nejprve narudle a vzápětí pak namodrale. „Já nejsem android,“ říkala si s hrůzou Alma. I když bolest už téměř vymizela, hučelo jí v uších a v hlavě stále cítila návaly krve. „Nejsem android,“ opakovala si malátně a vzpomněla si na noc, kdy byla s Jarquem. V té době už byl velmi nemocný, blížil se konec. On spal v posteli, ona ležela vedle něj a četla si. Pršelo. Šumění deště splývalo s Jarqueho přerývaným dechem. Tolik ho tehdy milovala, vnímala život tak intenzívně, tenkrát, v tom okamžiku klidu, uprostřed všeho utrpení. Ne, ona nemůže být umělé stvoření, když dokáže tak silně prožívat lidské emoce. „Ach, Jarque,“ povzdechla si Alma. Tlukot jejího srdce nyní provázelo bubnování dešťových kapek, které oné noci dopadaly na zem. Pohled na svět jí utonul v bouři pixelů, vše náhle pohaslo.

§§§§§

„Tohle nesnáším,“ – nespokojeně reptala doktorka Rodererová, zatímco odpojovala deaktivční elektrody.

„Ano, je to nepříjemné...“ přitakal Mike, chirurg z týmu. Naštěstí se to nestává často. Kdyby přišla na prohlídku jako všichni ostatní, neutrpěla by biologický kolaps. Uspali bychom ji a o ničem by nevěděla.“

„Jenže to ještě nevíš to nejhorší. Když vypršela doba její platnosti, tak v Ústředním archívu ji prostě vymazali, i když ještě nebyla deaktivovaná.“

„Opravdu? A pak že je ten systém neomylný. Tohle je podle mě docela dost velká chyba.“

Mikovy šikovné ruce měřily stupeň opotřebovanosti- silikonových tkání oné bytosti, aby bylo možné určit, co by se dalo recyklovat. Doktorka pozorovala Almino bezvládné tělo, bylo krásné a zdánlivě lidské.

„Ať si říká, kdo chce, co chce, připadá mi kruté, že ti chudáci nemají tušení, že jsou androidi,“ zabručela dojatě, i když si to nechtěla připustit.

„No, ale studie dokazují opak. Když o tom neví, jsou šťastnější a pracují lépe.“

Po dobu čtyř let, pomyslela si doktorka. Žijí jen ubohé čtyři roky.

„Ty si myslíš, že opravdu nemají tušení, že jsou umělí?“ zeptala se šeptem

„Vypadá to tak.“

„Já nevím. Připadá mi zvláštní, že by si svou nepravou minulost neuvědomovali.“

Mike zvedl hlavu.

„To víš, teď už se vyrábí výborné paměťové implantáty.“

Oba lékaři si v tichosti vyměnili krátký pohled. „Takže je možné, že klidně i ty, nebo já,“ pomyslela si otřesená doktorka. Pak si ale vzpomněla na jednu dávnou, deštivou a melancholickou noc. Ta vzpomínka byla tak krásná a silná, že bylo nemožné, aby byla umělá.

„Chudák Alma,“ povzdychla si Rodererová.

A začali ji rozebírat.

9. 8. 2009